

BALLÓ LÁSZLÓ

Szeptemberi torzó

Valaki furcsa neveket motyog
maga elé szemerkélő esőben
a Kőszegi (volt Beloiannisz) utca
közepén félig háttal a mozinak
előtte a toronyház ködbe vész
valami van a levegőben és
vízcsepp vagy ha nem hát könnycsepp képében
mindenkin s mindenben ez ül
s egy mosolyért könnyörög a csikóhal
mind es mindenki ott legbelül

A nagy találkozások percei
megnyúlnak mint némely barátaink
képe felbolydult emlékezetünkben
kevés dologra fogható ma rá
hogyan helyén van vagy hogyan helyénvaló
a pórások sem értik vicceit
az évszaknak megfelelő időnek
így az ember hol ernyed hol feszül
s egy mosolyért könnyörög a csikóhal
mind es mindenki ott legbelül

Foszlány

...s hajnalban hitetlenkedve meredtem
mit fáradtan és blazírtan
tán az elmúlt éjszakában írtam

olvashatatlanak tetszett elébb
azt hittem szenny talán csak
azt hittem légy piszok

csak később bontakoztak ki belőle
valami fejedelmi lomhasággal
a gyémánt Maecenas atavisok...

Un sentiment...

Oly törékenynek érzem életem,
nincs rajta más, mit kéne féltennem,
a csöpp boldogtalanságot talán talán,
e furcsa lángírást szívem falán...

Az égbe küldött sóhajok hadát,
az átvirrasztott sok száz éjszakát,
az ismeretlent, ki bennem lakik,
s nagyobb nálam, felér a csillagig

Féltennem kéne ezt az ósdi, szép
világot, s ki alkotta, lágy szívét,
és féltennem a lebukó napot,

hogy dolgavégezetlen szállt alá,
mintha a pokol tüzét szántaná,
...s hogy örökébe lépnem nem hagyott

A bűvő kis porszem

Létezés-nyomok ékes nagy szobákban
Szokatlan rend (lezser úgymaradás)
Szépenhagyottság benyomástalanság
Álcázkolódás és frigyfakadás

Halogatódás lelki kegyhegek
Ezer kis tárgy (emlékezni siet)
A vizek tükrén végtelenbe írt
Hősköltemény refrénje mond ilyet

Az is csoda hogy élek még ha élek
És hogy maradtam aki fennmaradt
S nem emésztettek föl e szenvedélyek

A tetten-érés édes pillanat
Hogy milyen buja báj is bent a lélek
Porszem ki hűsel szőnyegrojt alatt

Mallarmé délelőttje

Egy délelőtt a Negrescoban
Apró betűk titkait lesve,
Miket felnagyított ölesre
Egy elhaló kis könnyű szólam.

Selyemtapéták mély varázsa,
Fények játéka arcok selymén...
Az álarcok mögé lát elmém
Figyelmének lassú halása.

Az érzékek úgy szenderülnek
A bágadt őszi napsütésben,
Mint lakkdobozkán porszemek,

S a lét valója nem kerül meg,
A rejtély rejtve marad és nem
Táncolnak benne pollenek.

Mennyi édes perczek...

Mennyi édes perczek szálltak
Messzijébe minden kába,
Holnapoknak, s távolából
Messze múltnak édes mába.

Mert a perczek, lomha perczek,
Nem kérdeznek, nem felelnek:
Mért termettem, nem kérdezi
Szülőanyját a kisgyermek...

Mennyi édes évek szálltak,
Visszanéznek és csodálnak.
Lenge évek, vékony szálak,
szépségére a világnak...

Messzi égnek távolában
Tavirózsán lépegettem
Amíg hosszú útam végén
Szerelmemre rá nem leltem.

Érzelmek aranykincse
Lelkünk mélyén egyre várja,
Hogy a remény édességét
A holnap világra tárja...

Múzsájához szólván...

Lám, visszaterelik álmon harangozván
Kacagásod hangját messzi hegyek hozzám.
Szavaid csengése lényem legszebb álma,
Ami képzetemet költi valóságba.

Lelkem ünnepére örömet vezetnek
Száz érintései kedves két kezednek...
Szép szemednek minden ékes pillantása
Megindítja lelkem elragadtatásra.

Én már így szeretlek, ilyen rajongással,
Erről szól minden vers, drága ragyogással...
Megnyitottad szívem, szóra bírtad számat
Minden mosolyodból édes kis dal támad...